Мій улюблений актор твір

Це Арнольд Шварценегер. Мабуть, така заява дуже старомодна — культ Голівуду скінчився років десять тому, і діти українських степів уже не мріють душу закласти за можливість хоч би одним оком подивитись на Каліфорнію, країну усмішок і апельсинів. Вдома цікавіше.

І, мабуть, зовсім не патріотично називати улюбленим актором американця австрійського походження, коли історія вітчизняних кіно й театру знає багатьох, талановитіших за старого Шварца. До того ж фільми я із задоволенням дивлюся російські, слухаю «Арію» і «Кіпєлова», найкращим артистом усіх часів і народів вважаю Володимира Висоцького і зневажаю попсу в усіх її проявах, навіть дуже якісну й дорогу. А все, що має лейбл «Made in USA», — це якісна й дорога попса. Принаймні, все сучасне, тому що Голівуд, як і вся культура в радіусі п'ятдесяти штатів, перебуває в глибокій творчій кризі.

Багатомільйонні бюджети й професійна реклама не можуть приховати головне: сюжети й амплуа акторів не змінювалися вже понад двадцять років — і в країні виросло покоління, яке й не знає, що кіно може бути іншим. А блокбастери не вносять нічого нового і більш за все нагадують почесний кортеж на пишних похоронах.

Так, легко й почесно вихваляти своїх, особливо коли є за що. Наприклад, будь-кого з тих, хто працював у радянському кіно в часи його розквіту, в сімдесяті роки; бо люди ці геніальні всі до одного, і фільми для того технічного рівня чудові, але я належу до іншого покоління — і «довліє дневі злоба його». Можна вихваляти й сучасне російське кіно, тим більш, що воно розвивається швидше за будь-якого бройлера і буде розвиватись тими ж темпами ще років із двадцять. Легко вихваляти сучасний рок — твори його флагманів довершені. Але про кожного з цих людей — від режисерів до хліпмейкерів — можна сказати, що вони опинилися «в потрібному місці в потрібний час», тобто серед однодумців. Разом легше бити батька й долати вершини, ніж наодинці. Не набагато, але легше.